

дородна. Пжтувайки по небето, то си мѣнява пжтя, така че на Гергьовденъ стигало границата дето поемало пжтя къмъ лѣтото, а на Кръстовденъ — дето води къмъ зимата, та по такъвъ начинъ ту приближавало, ту се отдалявало отъ земята. Като се завърне вечеръта у дома си, то се скрива въ палатитѣ си подъ морето, отъ дето почва края на земята, и отъ тукъ, следъ отпочиване, отива незабелязано по особенъ пжтъ къмъ изхода си, отъ дето сутринъ изгрѣва и пакъ трѣгва на пжтъ. Сутринъ сестра му Зорница го будяла рано да трѣгва на пжтъ. То се събуждало, ставало, омивало се и трѣгвало весело на пжтъ; затова и не печало тѣй силно. На пладне, изморено и сърдито, то пекло вече силно. Като се връщало вечеръта, майка му го посрещала сама, поливала му да се омие и му слагала обилна вечеря. Вечеряйки, то разказвало на майка си какво е видѣло презъ деня. Следъ вечеря заспивало.

По едно време щѣло да се жени, даже и невѣста си избрало, свикало и сватове. Нито майка му, нито други могли да го отвърнатъ отъ това му намерение. Цѣлата природа била смутена отъ това, тѣй като и при едно слънце понѣкога била нетърпима жега, па ако станатъ двѣ слънца, съ жена му, ще изгори всичко. Най-сетне съ различни хитрини едва могли да предотвратятъ това бедствие.

ЛУНАТА.

Луната или месецътъ се счита за по-малкъ братъ на слънцето. Слънцето обичало сестра си Зорница, а месецътъ — сестра си Вечерница. Благодарение на това, че луната грѣе нощемъ, че има различни фази, че хората спятъ нощемъ, когато боравятъ различни духове, скитатъ звѣрове, ставатъ обири и убийства и пр., затова и луната се ползува съ особено страхопочитание и съ нея сж свързани повече и по-разнообразни вѣрвания отъ колкото съ слънцето. Тя ту плавала по вода, ту вървяла съ магаренце по небето, лѣте по края на земята, а зиме по срѣдата. Тя била тоже далечъ отъ земята, но по-близо отъ слънцето. Едно време била така сжщо много близо до земята, но понеже н нея замърсявали, то Господъ я дигналъ на високо.